

ISSN:2791-9609

"Somuncu Baba Bahçesinin Taze Çiçeği"

somuncubaba
İLİM KÜLTÜR ve EDEBİYAT DERGİSİ

Çocuk

Somuncu Baba Dergisi'nin Ücretsiz Eki'dir.

NİSAN 2026 / Yıl: 32 - Sayı: 306





(Bir Ayet)

“Allah ve Rasûlü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Resul’üne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.”

(33/Ahzâb, 36)



(Bir Hadis)

“Size iki şey bırakıyorum, onlara sınıksız sarıldığınız sürece yolunuzu şaşırılmayacaksınız; Allah’ın Kitabı ve Peygamberinin Sünneti.”

(Muvatta, Kader, 3)



Editör'den Merhaba

Baharın Güzelliği ve Kalbimizin Çiçekleri

Sevgili çocuklar;

Bahar mevsimi geldiğinde çevremizin birdenbire değiştiğini fark ettiniz mi? Ağaçlar yeşerir, çiçekler rengârenk açar, kuşlar cıvılcıvılcıv ötmeye başlar. Sanki bütün dünya yeniden uyanır. İşte bu güzel değişim, bizlere çok önemli bir gerçeği hatırlatır: Bu koca âlemi yaratan Allah, her şeye yeniden hayat vermeye gücü yetendir.

Kışın kupkuru görünen ağaçların baharda tekrar canlanması, aslında Allah'ın ne kadar merhametli ve kudretli olduğunu gösterir. Toprağın altında sessizce bekleyen küçücük bir tohumun kocaman bir çiçeğe dönüşmesi sizce de harika değil mi? İşte bu mucizeyi her yıl bize gösteren Allah, bizleri sever ve bizden güzel davranışlar yapmamızı ister.

Bahar aynı zamanda iyilikleri çoğaltmak için çok güzel bir zamandır. Arkadaşlarımıza yardım etmek, ailemize daha çok destek olmak, hayvanlara ve bitkilere iyi davranmak bu mevsimde daha da anlamlıdır. Bir çiçeği koparmak yerine onu sulamak, bir hayvanı korkutmak yerine onu beslemek, kalbimizi güzelleştirir.

Unutmayın çocuklar, nasıl ki doğa baharda yeniden canlanıyorsa, biz de kalbimizi güzelleştirebiliriz. Daha çok dua edebilir, şükredebilir ve iyilik yapabiliriz. Çünkü Allah, iyi kalpli ve güzel davranan çocukları çok sever.

Sevgili çocuklar, bahar bize aynı zamanda paylaşmayı da öğretir. Nasıl ki güneş ışığını herkese eşit verir, yağmur bütün toprakları sularsa; biz de oyuncaklarımızı, sevgimizi ve mutluluğumuzu arkadaşlarımızla paylaşmalıyız. Bir arkadaşınızı sevindirmek, birine güzel bir söz söylemek ya da küçük bir iyilik yapmak, kalbinizde açan en güzel çiçeklerdir. Unutmayın, paylaştıkça çoğalan en güzel şey sevgidir.

Haydi, bu bahar, sadece çiçekleri değil; kalbimizi de güzelleştirelim!



ISSN: 2791-9609

Çocuk

Somuncu Baba Çocuk Dergisi
NİSAN 2026 Yılı: 32 Sayı: 306

Somuncu Baba Dergisi'nin Ücretsiz Ekidir.

İmtiyaz Sahibi ve
Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Kemal DEMİR

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
M. Hulusi ERDEMİR

Yayın Editörleri
Hulusi KESKİNTEPE
Ayhan İŞCEN

Yayın Kurulu
Prof. Dr. Nihat ÖZTOPRAK / Prof. Dr. Ali YILMAZ
Prof. Dr. Sebahat DENİZ / Prof. Dr. Bilal KEMİKLİ
Prof. Dr. Abdullah KAHRAMAN
Prof. Dr. Ali AKPINAR

Grafik Tasarım
Es- Seyyid Osman Hulüsi Efendi Vakfı

Dergimizi, Web Sayfamız ve Mobil
Uygulamalarımız Üzerinden Okuyabilirsiniz:



Basım-Yayım
Çamlıca Basın Yayın Eğitim Sağlık
Turizm İnşaat San. ve Ticaret A. Ş
Zaviye Mah. Hulüsi Efendi Cad.
No: 41 (44700) Darende / MALATYA
Tel: (422) 615 15 00
www.somuncubaba.net
cocuk@somuncubaba.net

İçindekiler

Allaha Kul Olma Bilinci.....	4
Sırrı ER	
Fakirhane Sofrası.....	6
Emine Yılmaz DERECİ	
Tembel Hayvan	8
Hamidullah HALICI	
Doğanın Uyanışı ve Baharın Hikmeti.....	10
Naciye BEYZA	
Camgöz ve İyilik Günü	12
Raziye SAĞLAM	
Kalemin Sırrı.....	14
Erbay KÜCET	
Hoca Ahmed Yesevî	16
Sait ÖZER	

İllerimizi Tanıyalım / Iğdır	18
Tarihte İlginç Vakıflar / Yetimlere Yazlık	
Elbise Alan Vakıf	20
Nisa ERCİYES	
Şehzade Yıldırım	22
İsmail ÇOLAK	
Şiirlerle İstanbul.....	24
Erdal KARASU	
Ah Bir Çocuk Olsaydım.....	26
Yusuf ŞAFAK	
Bahar Çocuk	28
Seda Bayrak DURGUT	
Bitkileri Tanıyalım / Çağla.....	30
Ayşe Gül PINAR	
İlginç Bilgiler	32

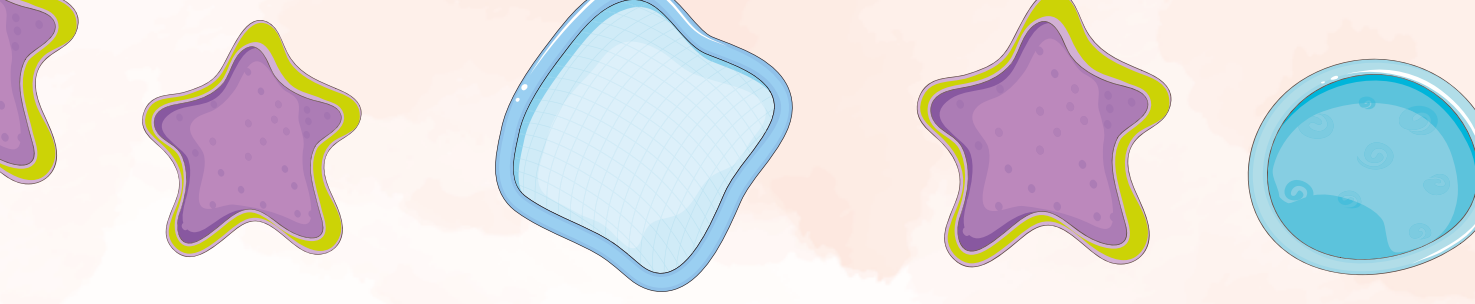


Allah'a Kul Olma Bilinci



4

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | NİSAN 2026



Çevremizdeki varlıkları incelediğimiz zaman, canlı veya cansız birçok varlık görüyoruz. Birbirinden farklı özelliklere sahip bu varlıklar, bizleri hayretler içerisinde bırakıyor.

Dağları, denizleri, yeryüzünü, kısacası tabiatı görüp tanıdığımız zaman hepsinin görevlerinin ayrı ayrı olduğunu anlıyoruz. Güneşe, aya, dünyaya baktığımızda hepsinde mükemmel bir denge görüyoruz. Hele canlıların en harikası olan insanı incelediğimiz zaman, şaşkınlık içinde kalıyoruz. Varlıklardaki bu ahenk ve denge, bize birçok şey düşündürüyor.

Hiçbir varlık kendiliğinden meydana gelemeyeceğine göre; bütün varlıkları, uzayı, gökyüzünü, tabiatı, hayvanları, bitkileri ve insanları yaratan yüce bir yaratıcının olduğunu anlıyoruz. Aklımız ve duygularımız, bizi böyle bir sonuca götürüyor.

Bütün âlemleri, bütün canlıları yaratan, güç ve kudret sahibi olan varlığa "Allah" diyoruz. Allah ismi, Yüce Yaratıcı'mıza ait özel bir isimdir.

İnsanlarda kutsal ve yüce bir varlığa inanca ihtiyacı vardır. Bu özellik, insana yaratılışında verilmiştir. Tarihin her döneminde insanlar, yüce bir varlığa inanmışlar ve teslim olmuşlardır. Hiçbir çağda bu duygudan ve

inançtan uzak kalmamışlardır.

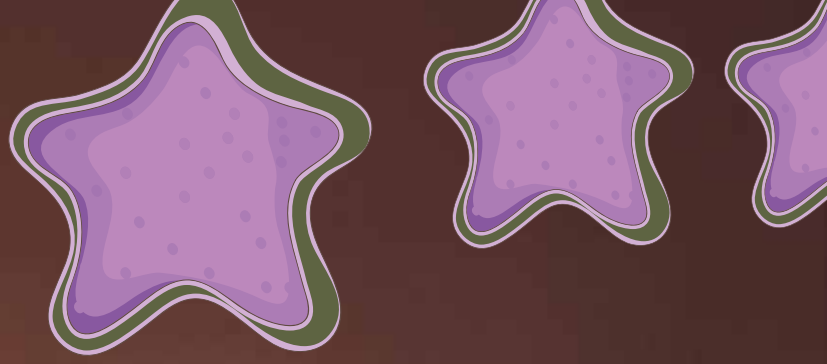
Bizim, insan olarak gücümüz ve bilgimiz sınırlıdır. Her şeyi bilemeyiz. Birçok şeye de gücümüz yetmez. Öyle durumlarla karşılaşırsınız ki, kendimizden daha güçlü, yüce bir varlığa sığınma ihtiyacı duyarız. O'nun tarafından korunmak ister, O'na güvenir ve sığınırız. İşte bu varlık, bizi yaratan Allah'tır.

Allah'ın bilgisi, gücü ve kudreti sınırsızdır. Yoktan var etme gücüne sahiptir. O, tektir. Ortağı, yardımcısı, eşi ve benzeri yoktur. O'nun izni olmadan hiçbir şey meydana gelmez.

Biz, Allah'ı göremediğimiz hâlde, O'nu görüyor gibi inanırız. O'nu, kendimizden ve bütün varlıklardan daha çok severiz. Bizi yaratan, sağlık ve sıhhat veren, çevremizi nimetlerle ve güzelliklerle donatan O'dur.

Allah, bizim her hareketimizi görür. Biz, O'nun her emrini yerine getirmeye çalışırız. Yapmamızı istemediği hareket ve davranışlardan kaçınırız. Bizim en önemli görevimiz, O'na ibadet etmektir.

Müslüman olmanın birinci şartı, Allah'a inanmaktır. Allah'a inanan insanlar, O'ndan başka bir ilâha tapmazlar. O'nun büyüklüğünü ve yüceliğini anlamakta zorluk çekmezler. O'na inanmaktan dolayı mutlu olurlar. Gönülleri huzurla dolar.



Fakirhane Sofrası



Lapa lapa kar yağıyordu. Hasan dede ahıra gidip hayvanlarına yemlerini verdi. Hanımı da gelip ineğin sütünü sağdı. Neşe içinde evlerine girdiler. Ocağın üstüne süt dolu tencereyi yerleştirdiler. Kar şiddetini arttırmıştı. On iki hanelik köyde onların evinden başka evde ocak tütmüyordu. Yazın gelenler kışın köyü kaderine terk etmişlerdi. "İlkbaharda yine buradayız." diyerek şehrin yolunu tutmuşlardı.

Hasan dede pencere kenarında içleri boş olan evlere bakıp duruyordu. Kara teslim olmuş gibi garip bir halleri vardı. O sırada, uzaktan köye doğru ilerleyen üç kişiyi fark etti. Durumları hiç de iyi görünmüyordu. Hanımına:

- Hanım, sobaya odun dolduralım. Misafirlerimiz var.

Gelenler kendilerini eve zor attılar. İçlerinden biri:

- Yolumuzu kaybettik. Muhtarını arıyoruz. Bize yardımcı olur musunuz acaba?

Hasan dede:

- Durun hele, bir ısının, karnınızı doyurun, bir çayımızı için, ondan sonra bakarız çaresine.

Gelenler sobanın başında ısınırken, Halime nine sofrayı kurdu. Tarhana çorbası, ekme ve soğandan oluşan yemek, gelenlere ikram edildi. İçlerinden bir tanesi çorbasını içerken:

- Çok lezzetli, hiç bu kadar lezzetli bir çorba içmemiştim.

Diğeri:

- Ekmek de çok lezzetli.

Gelenler karnılarını doyururken Hasan dede:

- Muhtarın evi karşı mahallede. Akşam olmadan ben sizi oraya ulaştırırım.

Gelenler hayatlarında böyle güzel yemek yememişlerdi. Bu anı unutmayacakları kesindi.

Bu sırada ocaktaki süt de kaynamıştı. Mis gibi süt kokusu evi sardı. Hasan dede onlara birer bardak süt ikram etti. Yaşlı çift elinde olanları, gelen misafirlerle paylaşmanın mutluluğunu yaşıyordu. Misafirler gittikten sonra Hasan dede:

- Mutluluklar paylaştıkça çoğalır, keder paylaştıkça azalır. Bugün olduğu gibi yiyeceğimizi ihtiyacı olanlarla paylaşırsak iyilikler biriktirmiş oluruz. Kazanan biz oluruz. Karnılarını da çok açmış Hanım. Soğanı bile börek gibi yediler neredeyse. İyi ki geldiler, iyi ki soframıza oturup yemeğimizi bizimle paylaştılar.

Aradan yıllar geçti. Bu üç kişi o gün yedikleri soğan ekmeği, çorbayı ve içtikleri sütün lezzetini hiçbir yerde bulamadılar. Çünkü ekmeğini, yemeğini paylaşanlar, bunu seve seve yapmışlardı.

Hamidullah
HALICI

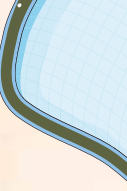
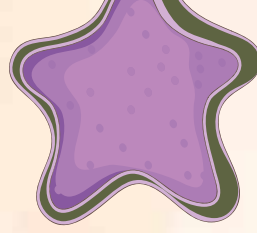
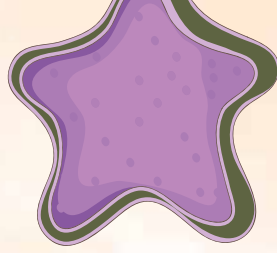
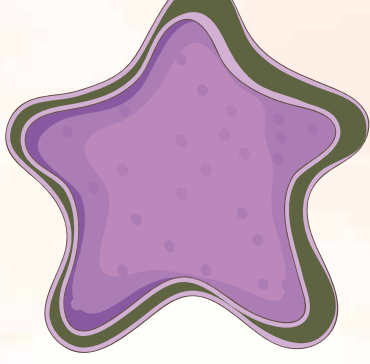
Hayvanları
Tanıyalım

Tembel Hayvan



8

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | NİSAN 2026



Dünyanın en sakin, en "acelem yok" diyen ve her daim gülümsüyormuş gibi görünen canlıyla tanışmaya hazır mısınız? Karşınızda: Tembel Hayvan!

Bu sevimli dostlarımız, hayatı adeta "ağır çekimde" yaşıyorlar. İşte onlar hakkında bilmen gereken eğlenceli bilgiler:

1. Ağaçlar Onların Evi: Tembel hayvanlar neredeyse tüm hayatlarını ağaçlara asılı kalarak geçirirler. Yemek yerken, uyurken hatta yavrularına bakarken bile dallardan aşağı sarkarlar. Pençeleri o kadar güçlüdür ki, uyurken daldan düşmezler!

2. Dünyanın En Yavaş Koşucusu (Değil!): "Tembel" ismi boşuna verilmemiş! Bir tembel hayvan yerdeyken dakikada sadece 2 metre ilerleyebilir. Bu, senin bir adımından bile daha yavaştır. Ama ilginç bir sırları var: Harika yüzerler! Suda, karadakinden üç kat daha hızlı hareket edebilirler.

3. Azıcık Yemek, Çokça Uyku: Tembel hayvanlar genelde yaprak yiyerek beslenirler. Ancak yapraklar onlara

çok az enerji verir. Bu yüzden enerjilerini korumak için günde yaklaşık 15-20 saat uyurlar. Geri kalan zamanda da pek bir şey yapmazlar, sadece etrafa bakarlar!

4. Kendi İçinde Bir Orman: Tembel hayvanların tüyleri o kadar yavaş hareket eder ki, üzerlerinde bazen yeşil yosunlar büyür. Bu yosunlar onlara yemyeşil bir renk verir; böylece ağaçların arasında saklanarak düşmanlarından gizlenmiş olurlar. Adeta doğal bir kamuflej kıyafetleri vardır!

Yüz kasları öyle bir yapıdadır ki, üzgün olsalar bile gülümsüyor gibi görünürler. Haftada sadece bir kez tuvaletlerini yapmak için ağaçtan yere inerler. Bazı türleri boyunlarını tam 270 derece döndürebilir! Tembel hayvanlar bize hayatın bazen yavaşlamaktan,

dinlenmekten ve doğanın tadını çıkarmaktan ibaret olduğunu hatırlatır.



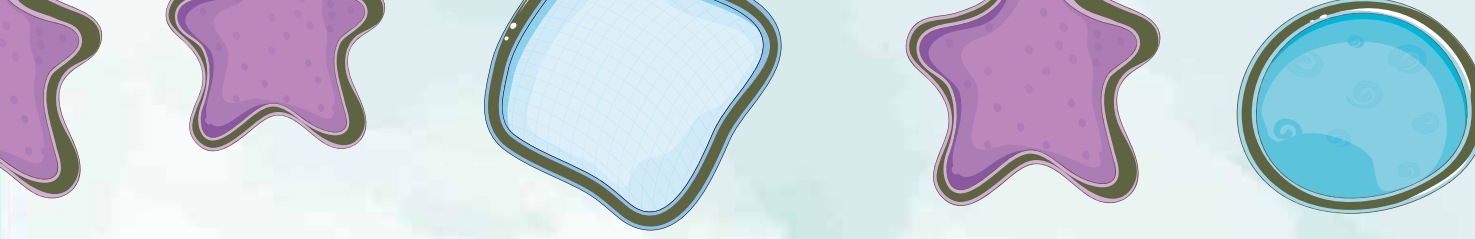
Naciye
BEYZA

Doğanın Uyanışı ve Baharın Hikmeti



10

Somuncu Bana Çocuk Dergisi | NİSAN 2026



Bahar, doğanın uyanma zamanıdır. Allah, kışın soğuk günlerinde uyuyan doğayı uyandırmak için güneşi gönderir, karları eritir. Güneş yüzünü gösterir havalar ısınır. Kışın toprağın altında uyuyan çiçek tohumlarına emir verir. Güneşin sıcaklığı, yağmurun suyu ve toprağın bereketiyle, uyuyan tohumlar uyanır.

Renk renk çiçekler topraktan fıskırır, ağaçlarda yeşil yapraklar ve tomurcuklar açar. Kuşlar cıvı cıvı öter. Kelebekler uçuşur. Sular şırıltı şırıltı akar.

Allah, her çiçeğe başka bir renk, başka koku ve kendi şeklini verir. Doğanın güzelliği Allah'ın yaratma gücünün ve kudretinin bir mucizesidir.

Kışın, sanki ölü bir tabiat baharda Allah'ın emriyle uyanır. Allah doğayı baharda canlandırarak hayatın devam ettiğini gösterir. Doğanın uyanışı, bize yeniden başlamayı ve umut olmayı öğretir.

Bahar, Allah'ın bize verdiği nimetleri hatırlatır. Aynı zamanda, sabretmeyi ve baharın güzelliğine bakıp şükretmeyi öğretir.

Doğanın güzelliği, renkleri ve kokuları çocuklara ayrı bir mutluluk verir. Artık dışarıda daha çok oynamak isterler. Baharın gelişle birlikte içimizde bir heyecan, canlanma ve mutluluk oluşur. Baharda sanki ruhumuz, bedenimiz yeniden canlanır. Güneşin ışıltısı, çiçeklerin renkleri, kuşların

şarkıları hepsi birleşip bize mutluluk, umut ve enerji verir.

Çiftçiler, uykudan uyanan topraklarını, canlanan tarlalarını sürmeye başlar. Tohumlarını ekip, fidanlarını dikerler. Baharda daha çok çalışırlar. Ekmek, sebze, meyve; hepsi baharda yetişir. Bahar, çiftçiler için emek ve bereket zamanıdır.

Kışın soğuk günlerinde kalın kıyafetler giyiniriz. Bahar gelip havaların ısınmasıyla, kıyafetler de değişir. Tişörtler, renkli ve daha ince giysiler giyilmeye başlanır.

Bahar gelince dedelerimiz, ninelerimiz dışarı çıkıp doğanın güzelliğini izlemeyi severler. Torunlarıyla bahçede oynamaktan, çiçek yetiştirmekten mutluluk duyarlar. Bahar, büyüklerimiz için hatıralar, mutluluklar ve hareket demektir.

Bahar Allah'ın bize verdiği güzellikler ve nimetler mevsimidir. Çiçekler, ağaçlar, kuşlar, türlü türlü nimetler hepsi doğanın güzelliğini gösteriyor. Doğayı korumak şükretmenin bir göstergesidir. Etrafımızı temiz tutarsak, çöp atmazsak, çiçekleri koparmazsak, fidanları kırmazsak bahar nimetlerine şükürümüzü göstermiş oluruz.

Bahar geldi.

Haydi, baharın renkli kıyafetlerini giyip dışarı çıkalım. Doğayı keşfedelim.

Bahar, umut, sevinç ve hayat demektir.



Raziye
SAĞLAM

Camgöz ve İyilik Günü





Sevgili çocuk dostlarım;

Sabah Hafize Teyze;

- Çocuklar, bugünü iyilik ve merhamet günü ilan ettim, dedi.

Ömer;

- Nasıl yani babaanne?

- Çocuklarım, bizim yetiştirme yurdunda kalan Ali'nin bacağı kırılmış. Yeni kırıldığı gün de yurttaki çocukları çocuk tiyatrosuna götürmüşler. Ali hem ayağı çok ağrıdığı hem de o gün tiyatroya gidemediği için çok üzül-müş.

Hafize Teyze böyle anlatırken Zeliş heyecanla atıldı;

- Babaanne, biz de Ali'yi mi götüreceğiz tiyatroya?

- Yok kızım. Tiyatroyu yurda götüreceğiz. Tiyatro ekibi kostümlerini ve dekorlarını alıp yurda gidecek. Ali'ye sürpriz yapacağız. Yalnız iki oyuncu ile oyundaki kedi ve köpek eksikmiş. Yani hep beraber oyunda yer alacaksınız ama elimizi çabuk tutmalıyız. Zira oyundan önce bir prova yapılacaktır. Hemen aceleyle hazırlanıp yurda gittik. Çocuklar içerideyken görünmeden oyunun sergileneneği salona geçtik. O sırada tiyatrocular da gelmiş, dekorlar yerleştirilmişti. Hemen Zeliş'le Ömer'e kostümlerini verdiler. Zeliş ormanda yaşayan bir tavşan, Ömer de tilki olmuştu. Sanırım oyunun konusu ormanı ve ormandaki hayvanları korumaktı. Biz de Uzun Kulak'la birlikte ormana pikniğe gelen

çocukların yanında duracaktık.

Sahneye çıkacağımız için hepimiz çok heyecanlıydık. Provamızı yaptık ve perde kapandı. Biraz sonra Ali ve diğer çocuklar geldiler. Perde açıldığı anda çocuklardan, özellikle de en önde oturan Ali'den sevinç sesleriyle birlikte kocaman bir alkış koptu. Hepsi o kadar sevinmişti ki oyun bitene kadar coşkuyla ve pür dikkat izlediler. Bir ara ormandaki hayvanlar şarkılar söyleyerek sahnede oynarken çocuklar da yerlerinde duramayıp kalktılar ve oldukları yerde hoplayıp zıplamaya başladılar. Ali de alkışlayarak onlara eşlik ediyordu.

Biz salonda oyunumuzu oynarken, Hafize Teyze de üzerinde çocukların sevdiği yemeklerin yer aldığı bahçeye büyük bir sofrayı kurmuştu. Oyun bitip perde kapanınca, Zeliş perdenin önüne çıktı ve;

- Arkadaşlar! Bugün bu oyunu Ali için oynadık. Tiyatro ekibi olarak ona geçmiş olsun diyoruz. Şimdi hep beraber bahçeye çıkalım. Çünkü orada bir sürpriz daha var, deyince çocuklar büyük bir coşkuyla bahçeye çıktı ve kendileri için hazırlanan sofrada gönülleriyle yiyip eğlendiler. Yemeğin sonunda Ali;

- Hafize Teyze, size ve diğer bütün arkadaşlara çok teşekkür ederim, derken gözleri yaşarmıştı. Hafize Teyze de duygulanarak Ali'yi kucakladı. Çocukları sevindirdiği için o da çok mutlu olmuştu. Görüşmek üzere çocuklar, hoşça kalın...

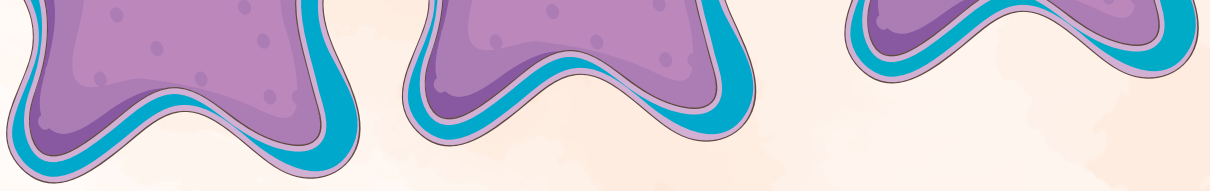
Erbay
KÜCET

Kalemin Sırrı



14

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | NİSAN 2026



Ali küçük ama çok meraklı bir çocuktur. En sevdiği şey, renkli kalemelerini defterinin başına dizip yeni şeyler yazmaktır. Ama bir kalemi vardı ki diğerlerinden çok farklıydı. Bu kalemi ona dedesi vermişti. Dedesi kalemi uzatırken gülümseyerek şöyle demişti: "Ali, bir şeye başlarken Allah'ın adını anarsan, kalemin de kalbin de güzelleşir."

Ali o günden sonra ne zaman resim yaparsa ya da bir şey yazarsa, içinden sessizce "Bismillah" demeyi alışkanlık hâline getirdi. Bir gün okulda öğretmeni çocuklardan bir hikâye yazmalarını istedi. Ali hemen defterini açtı, kalemini eline aldı ve her zamanki gibi Allah'ın adını anarak yazmaya başladı. Kelimeler sanki kaleminden neşeyle dökülüyordu. Hikâyesi sevgi dolu, umutlu ve çok güzeldi. Yan sırada oturan arkadaşı Mert ise durmadan silgi kullanıyor, yazdıklarını beğenmiyordu. Ali'ye dönüp sordu; "Sen nasıl bu kadar rahat yazıyorsun?" Ali gülümsedi;

"Ben kalemimi Allah'ın adıyla başlatıyorum. O zaman içim de huzurla doluyor." Mert bunu merak etti. Ertesi gün o da yazmaya başlamadan önce sessizce Allah'ın adını andı. Kalemi daha hafif geldi, kelimeler daha kolay dizildi.

İşte o gün Mert şunu fark etti: Bazı güzellikler vardır ki, ancak kalple hissedilir. Allah'ı anarak yapılan işler, insana tatlı bir huzur verir. Ali ve Mert artık her yeni başlangıçta kalplerinden geçen güzel sözleri unutmadılar. Çünkü biliyorlardı ki, Allah'ı anan bir kalem, iyilik ve sevgi yazar.

Bir Kitap

Sait
ÖZER

Hoca Ahmed Yesevî

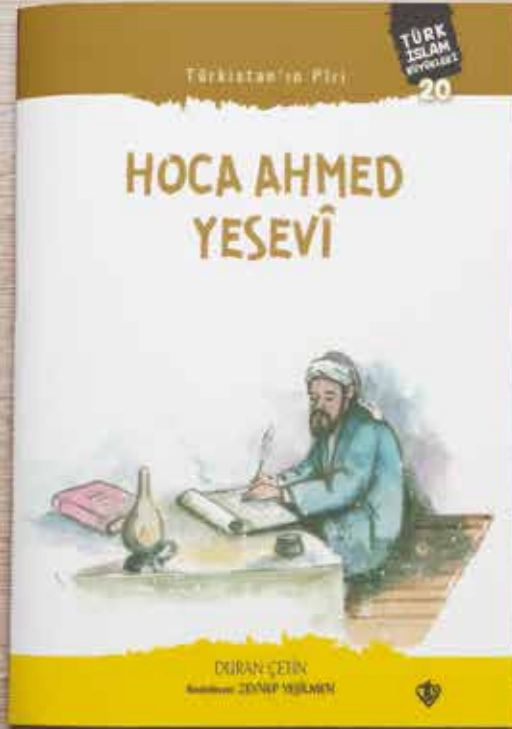
Kitabın Adı: Hoca Ahmed Yesevî

Yazar: Duran Çetin **Resimleyen:** Zeynep Yeşilmen

Yayınevi: TDV Yayınları **Yayın Yeri ve Yılı:** Ankara/2022

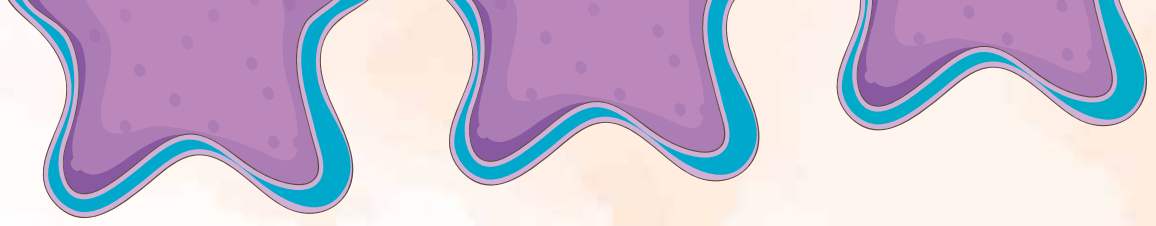
Sayfa Sayısı: 36 **Yaş Aralığı:** 8+

İşlenen Konular: ilim öğrenme aşkı, talebe (öğrenci) yetiştirme,
yardımseverlik...



16

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | NISAN 2026



Bugün sizlere çok önemli bir kişiyi tanıtacağım sevgili çocuklar, Hoca Ahmed Yesevî diğer adıyla Türkistan'ın Pîri. Daha önce ismini duydunuz mu bilmiyorum ama onu tanıyınca çok seveceğinize adım gibi eminim. Sizlere Hoca Ahmed Yesevî'yi tanıtacağım dedim ama kitabımızda bu büyüğümüz aslında yazarımızın ağzından bizlere kendisini tanıtıyor, hayatını, yaptıklarını anlatıyor. Dolayısıyla bir anlamda ben de sizlere yine onun ağzından hem kitabımızı hem de kendini anlatmaya çalışacağım.

Hoca Ahmed Yesevî bir biyografi çalışması. Biliyorsunuz biyografiler bilim, sanat, kültür, spor gibi alanlarda adını duyurmuş insanların hayatı ve eserleri üzerine yazılan yazılardır. Dolayısıyla kitabımız biyografik bir eser.

İçindekiler bölümüne baktığımızda Yaşadığım Topraklar, Güzel Konuşmak Gerek, İyi İnsanlar Hep Hatırlanırlar ve Sözlük bölümleri yer alıyor.

Hoca Ahmed Yesevî, 11. yüzyılda şimdiki Kazakistan'ın güneydoğusunda bulunan tarihî bir şehirde Sayram'da dünyaya geliyor. Anne ve babası o henüz çok küçükken vefat ediyor. Küçük Ahmed'e bir anlamda ablası Gevher Şehnaz anne ve babalık yapıyor. Ahmed Yesevî o zamanın büyük âlimlerinden Arslan Baba'dan ilk eğitimini alıyor. Hocasının vefatı üzerine eğitime devam etmek için Buhara'ya gidiyor. Burada yine zamanın önemli hocalarından Yûsuf el-Hemedânî'den dersler alıyor. Yûsuf el-Hemedânî'nin de vefatı üzerine hocasının yerine geçiyor ve talebe yetiştirmeye başlıyor. Kısa sürede ünü ülkenin dört bir yanına yayılıyor.

Hoca Ahmed Yesevî sevgili çocuklar bir gününü üçe böldüğünü söylüyor. Bunun bir bölümünü ibadetle, bir bölümünü talebe/öğrenci yetiştirmekle geçirir, günün kalan bir bölümünde ise geçimini sağlamak için çalışmış. Ahşap kaşık ve kepçe yapar ve bunları satarmış. Ne güzel bir taksim değil mi, ne dersiniz? Bizler de onun gibi planlı yaşarsak hem hayatımız düzenli olur hem de yapmak istediğimiz pek çok şeyi yapabiliriz. Kısa ca hem insanların sevdiği bir insan hem de Allah'ın razı olduğu bir kul oluruz, değil mi?

Sevgili çocuklar, Hoca Ahmed Yesevî Arapça ve Farsça'yı çok iyi bilmesine rağmen şiirlerini Türkçe söylemiştir. "Hikmet" adıyla söylediği bu şiirleri Türk edebiyatında "Divan-ı Hikmet" olarak bilinmektedir. Güzel dinimiz İslâm'ı bu şiirleriyle, hikmetleriyle binlerce insana anlatmıştır. Yetiştirdiği öğrencilerini yine farklı bölgelere İslâm'ı anlatmaları için göndermiştir. Öğrenci yetiştirmek demişken Hoca Ahmed Yesevi buna çok büyük önem verirdi. Öğrencilerini geleceğe hazırlamak, bilgiyle donanmalarını sağlamak, kötülüklerden uzak durmaları için yine onlara ilim öğretmek onun en büyük gayesi idi. Mesela Hacı Bektaş-ı Velî, Süleyman Ata, Hoca Ahmed Yesevî'nin yetiştirdiği meşhur talebelerindendir. Hoca Ahmed Yesevî'nin hayatı Yesi şehrinde yani bugünkü adıyla Türkistan'da son buluyor. Ancak onun düşünceleri yaşamaya devam ediyor ve biz bugün onu Hikmet'lerini okuyarak yaşatmaya devam ediyoruz.

Sizlerin de ileride Hoca Ahmed Yesevî'yi daha yakından tanıyacağınıza inanıyorum. Duran Çetin'in hazırladığı bu kitabın da sizlere faydalı olacağını düşünüyorum. İyi okumalar...



İĞDIR

İllerimizi Tanıyalım



Tuzluca Tuz Mağaraları

Tuz üretimi İğdir için çok önemlidir. Şehirde yoğun bir şekilde kaya tuzu üretimi gerçekleşir. Görsel açıdan da etkileyici olan tuz mağaraları günde 60 ton tuz çıkarılabilecek kapasiteye sahip. Öyle ki mağaraların Türkiye'nin 100 yıllık tuz ihtiyacına kolaylıkla cevap verebilecek kapasitede olduğu belirlenmiş.



İrem Bağları

İrem Bağları ya da halk arasında cennet yeşili olarak adlandırılan bu yer, volkanik araziler üzerinde yetişen üzümlerin lezzetinden faydalanabileceğiniz, şehrin bereketli topraklarını daha yakından tanımanıza imkân tanıyor. Özellikle lezzetli üzümlerin tadına bakmak ve üzüm alışverişi yapmak isteyenler bahar ve yaz aylarını özellikle tercih etmeli



Gökkuşuğu Tepeleri

Yüksek rakımlı bir bölgede, genellikle dağlık ve engebeli arazilere sahip bu tepeler, özellikle gün doğumu ve gün batımında göz alıcı renk değişimleriyle dikkat çekmektedir. Doğal yapısıyla görenleri büyüleyen bir doğa harikası olan bu tepeler, kırmızı, kahverengi, yeşil, sarı, mor ve beyaz renklerin bir arada bulunduğu eşsiz bir manzara sunuyor.

İğdir Türkiye'nin doğu sınırında, tarih ve doğanın iç içe geçtiği, keşfedilmeyi bekleyen gizli bir cennet. Bu büyüleyici şehir, zengin tarihi mirası, doğal güzellikleri ve eşsiz kültürel zenginliği ile ziyaretçilerini adeta zaman yolculuğuna çıkarıyor.





Uğruca Şelalesi

Rakımı 2500 ile 3000 metre arasında değişen dağlardan eriyen kar sularının dere ve akarsulara karışarak bölgenin doğasına renk kattığı Uğruca Şelalesi, Iğdır'da ziyaret edilmesi gereken en keyifli yerlerden birisi. Yaz aylarında kuruma aşamasına gelse de her ilkbaharla birlikte kar sularının erimesi sayesinde canlanan Uğruca Şelalesi, turistik bir cazibe merkezi.



Balık Gölü

Göl, deniz seviyesinden 2241 metre yükseklikte ve Türkiye'nin en yüksek rakımlı göllerindedir. Gölün en önemli özelliği, ismini aldığı alabalık türlerine ev sahipliği yapması. Göl çevresindeki doğal ortam, yaban hayatı için de elverişli koşullar sunuyor. Ayrıca bölge, nadir kuş türlerine de ev sahipliği yapıyor. Yine çevredeki bitki örtüsü ise, özellikle bahar aylarında göz alıcı bir manzara oluşturuyor.



Meteor Çukuru

Iğdır, kendine ait bazı özellikleriyle dikkatleri üzerine çekmeyi başaran bir şehir. Dünyanın en büyük ikinci göktaşı çukuru Iğdır'da bulunuyor. 1892 yılında bir göktaşının düşmesi ile meydana gelen meteor çukuru 35 metre genişliği ve 60 metre derinliği ile görünenleri büyülüyor.

Aralık, Karakoyunlu, Tuzluca Iğdır'ın ilçeleridir.



Nisa
ERCIYES

Yetimlere Yazlık Elbise Alan Vakıf





Vakfın Adı: Hasan bin Alaeddin bin Ali bin Abdullah El-Hişamî Vakfı

Kurucunun Lakabı: Habib-i Acemi, Kızıl, Cami-i Kebir

Kurulduğu Yer: Urfa

Kurum Tarihi: H. 786 / M. 1384

14. asrın sonlarıydı... Ona Habib-i Acemî diyorlardı. Asıl adı Haşan bin Alaeddin idi.

Urfa'nın önemli âlim kişilerindendi.

Bir gün sohbetinde talebelerine güzel ah-laktan bahsederken yetimlere gösterilmesi gereken şefkat ve merhametin ne kadar değerli olduğunu anlattı:

"Bir adam Peygamberimiz'e kalbinin katı-laştığından yakındı. Peygamberimiz adama, yetimin başını okşa, karnını doyor, üstünü giydir ki kalbin yumuşasın, buyurdu. İşte bir yetimi sevindirmek bu kadar önemlidir kardeşlerim."

Sohbetten çıkanlar gözyaşlarını tutamı-

yordu. Bir talebesi bu konuda daha ileri gitti. Dedi ki, kendi kendine:

- Peygamberimiz de yetimdi. Yetime sevgi ve şefkati o öğrettiğine göre onun ismine la-yık bir vakıf kurmalıyım. Bu vakıf şehrimizin yetimlerine baksın, onları büyütsün. Ne ka-dar annesiz, babasız büyümek zorunda kalan çocuk varsa bu vakfın kanatları altında olsun. Bu vakıf bu çocuklara ana baba olsun. Büluğ çağına gelene kadar onların yiyecek, giyecek ve eğitim masraflarını karşılasın."

Urfa'da kurulan bu vakfın kurucusu, ho-casına hürmetinden ve sevgisinden dolayı vakfına Habib-i Acemî Hasan bin Alaeddin Vakfı ismini vermişti. Vakfın şartnamesinde onu özel kılan şöyle bir ince detay da vardı:

"Yetimlere, yaza girerken yazlık elbise alı-nacaktır..."

Bu vakıf, medeniyetimizin yetim mesele-sindeki yüceliğinin yanı sıra büyük insanlara verilen değer de güzel bir örneğidir.

İsmail
ÇOLAK



Şehzade Yıldırım



22

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | NİSAN 2026

Şehzade Bayezid, 1360 yılında Bursa'da hayata gözlerini açtı. Annesi Gülçiçek Hatun'du. Çocukluğu, Bursa Sarayı'nda geçti. Kardeşleri Yakup ve Savcı ile birlikte oynuyor, sarayın altını üstüne getiriyorlardı. Sık oynadıkları en eğlenceli oyunları, savaş oyunlarıydı. Babasının ata binışı, ok atması ve savaşta kahramanlıklarını onu çok etkiliyordu. Babası, onun gözünde en büyük kahramandı. Onun gibi yiğit bir savaşçı olmak istiyordu.

Ama önce eğitimini tamamlaması gerekiyordu. Bursa kadısı Koca Mahmud, Kadıasker Çandarlı Haliş, Karamanlı Molla Rüstem ve Molla Fenarî gibi devrin büyük hocalarından çeşitli dersler aldı. Zamanının en iyi eğitimini gördü. Muhammed Cezerî'den, Arapça ve Kıraat, yani güzel Kur'an okuma dersleri aldı. Kıvrak ve keskin bir zekâsı vardı. Çok hareketliydi, kabına sığmıyordu. Bir an önce büyümek ve "Yıldırım" olmak için sabırsızlanıyordu.

Ağabeyleri gibi o da kılıç kullanmayı, ok atmayı, ata binmeyi ve her türlü savaş sanatlarını öğrendi. Babası, bilgisi, görgüsü artsın, yönetim becerisi ve kabiliyeti gelişsin diye, sırasıyla Sultanönü /Eskişehir, Kütahya ve Amasya Sancaklarına vali olarak atadı. Şimdi aldığı dersleri uygulamaya koyma, tecrübe etme zamanıydı. Yanında danışman hocaları, Firuz Bey gibi lalaları vardı. Bilmediklerini onlardan öğrenmeye devam ediyordu. Her adımında onlar yanı başındaydı.

Bir süre sonra seferlere ve fetihlere de çıkmaya başladı. Babasıyla katıldığı savaşlarda büyük kahramanlıklar gösteriyor, savaş meydanında baş döndürücü bir süratle hareket ediyordu. Bundan dolayı kendisine "Yıldırım" denmeye başlanmıştı. O artık Yıldırım Bayezid idi.

Yıldırım Bayezid'in, devrin büyük manevî şahsiyetlerinden olan Emir Sultan'a bambaşka bir alakası vardı. Aslen Buharalı olan Emir Sultan Hazretleri'nin kökü, sevgili Peygamberimiz'in torunu Hazreti Hüseyin'e dayanıyordu. Emir Sultan,

Osmanlı'nın manevî kurucularındandı. Bursa ve etrafını, manevî ders ve öğütleriyle aydınlattı. Kuruluş döneminin parlak kandillerinden biri oldu. Yıldırım ile tanışması ise şöyle oldu:

Yıldırım Bayezid, Niğbolu Savaşı'nda kolundan yaralandı. Genç bir hekim ona yardım etti ve yarasını sardı. Sabah sargıyı çözdüğünde hayretten dona kaldı. Çünkü yaradan eser kalmamıştı. Şaşkınlığını şu sözlerle ifade etti:

- Aman Allah'ım! Bu ne iştir? Nedir bunun sırrı? Şükürler olsun sana ey Rabb'im!

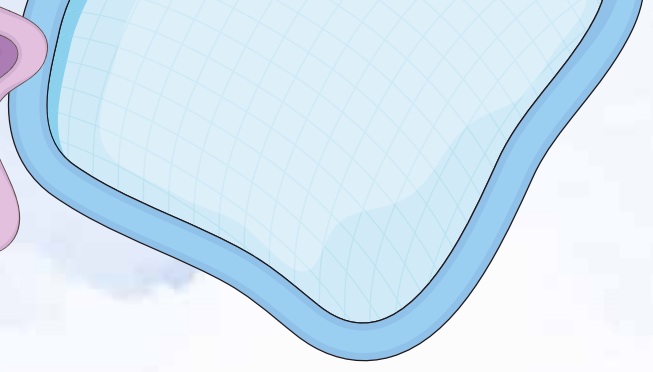
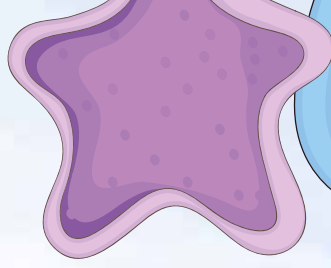
Bayezid, bütün bunların sebebini öğrenmek, sırrını çözmek istedi. Ancak yarasını saran hekim çoktan sırra karışmıştı. Onun peşini bırakmamaya kararlıydı. Osmanlı ordusu, Niğbolu'da büyük kayıplar vermişti. Kaleye girmekte oldukça zorlanmıştı. Ama Yıldırım'ın azim ve kararlılığı, kaleden daha büyüktü. Son bir taarruzla ordusuna şu emri verdi:

- Hücuuum! Haydi, aslanlarım göreyim sizi, saldırın! Allah'ın izniyle kale bizim!

Sel gibi kaleye akan Osmanlı ordusu, kale kapısını açmayı başardı. Niğbolu Kalesi artık Osmanlı'nın idi. Orduyu âdetâ kaleye buyur eden asker ise, Bayezid'in yarasını saran aynı genç hekimdi. Yıldırım, tanık olduğu sırları yavaş yavaş çözmeye başlamıştı.

Niğbolu Zaferî dönüşünde kendisini karşılayan halk arasında Yıldırım Bayezid'in dikkatini bir genç çekti. O genç, yarasını saran hekimin, Niğbolu'da kale kapısını açan askerinin ta kendisiydi. Çünkü elini sardığı mendilin diğer yarısını, onun cebinde görmüştü.

Olan biten bunca sırlı hadiseden sonra Yıldırım Bayezid anladı ki, kendisine savaşta yardım eden bu kişi, Emir Sultan'dan başkası değildi. Yıldırım Bayezid, bundan sonra Emir Sultan'a daha da gönülden bağlandı.



Şiirlerle İstanbul



24

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | NİSAN 2026

İki kıtayı birbirine bağlayan konumu, bir asrı kapatıp yeni bir asır açan fethi, sarayları, kasırları, camileri, köprüleri, çeşmeleri, müzeleri, Boğaz'ın iki yakasını süsleyen yalıları, ormanları, sayılmayacak kadar çok türbeleri ve medreseleri ile çok özel, özel olduğu kadar da güzelliklerle dolu bir şehirdir İstanbul. Her semtin, her sokağın bir hikâyesi vardır. Attığınız her adımda tarihî bir eser, tarihî bir mirasla yüz yüze gelirsiniz. Bizler gezerek, görerek, inceleyerek, okuyarak İstanbul hakkında bilgi sahibi oluruz ve dilimiz döndüğünce anlatmaya çalışırız. Asıl İstanbul'u en iyi anlatan hakkında yazılmış eşsiz dizeler ve şiirlerdir.

"Sana dün bir tepeden baktım aziz İstanbul!/Görmedim gezmediğim, sevmediğim hiçbir yer./Ömrüm oldukça, gönül tahtıma keyfince kurul!/Sade bir semtini sevmek bile bir ömre değer." dizeleriyle Çamlıca Tepesinden İstanbul'u seyredirken bu şehre duyduğu derin sevgiyi anlatan Yahya Kemal Beyatlı,

"İstanbul'u dinliyorum gözlerim kapalı;/Önce hafiften bir rüzgâr esiyor;/Yavaş yavaş sallanıyor yapraklar ağaçlarda" diyen Orhan Veli Kanık,

"Ruhumu eritip de dondurmuşlar;/Onu İs-

tanbul diye toprağa kondurmuşlar." diyen Necip Fazıl Kısakürek,

"Sevgisi içimde yaşayıp duran,/Nazlı güzel-lerin şirin İstanbul,/Hayali kafamda hükümler süren,/Görmez gözlerime görün İstanbul" diyen Âşık Veysel,

"Yuvası saçakta kalan kırlangıç,/Yavrusu dallara emanet serçe,/Derken camiler üstünde güvercin,/Minareler katından geçiyorum Gök-yüzü Mahallesi İstanbul'un" diyen Cahit Sıtkı Tarancı,

"Seni görüyorum yine İstanbul,/Gözlerimle kucaklar gibi uzaktan,/Minare minare, ev ev, yol, meydan." diyen Ziya Osman Saba,

"İstanbul deyince aklıma martı gelir,/Yarısı gümüş, yarısı köpük, yarısı balık, yarısı kuş" diyen Bedri Rahmi Eyüboğlu,

"İstanbul'un üstüne güneş doğdu,/Çıktı silkinerek gecenin içinden,/Kız gibi minareleriyle Süleymaniye, Sultanahmet, Sultan Selim, Fatih camileri." diyen Oktay Rifat Horozcu İstanbul'u bu güzel dizelerle anlatmışlar ve ölümsüz kılmışlar.

Bizlere düşen görev ise; bu şehri korumak, tarihi mirasına sahip çıkmak, tanıtmak ve gelecek nesillere miras bırakmaktır.

Yusuf'un
Günüğü

Yusuf
ŞAFAK

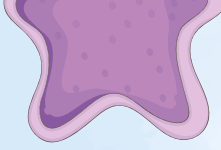
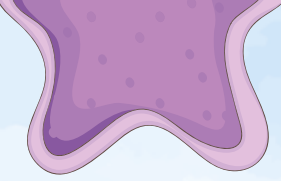
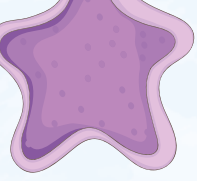


Ah Bir Çocuk Olsaydım



26

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | NİSAN 2026



Sevgili arkadaşlar, insanoğlu doğar, yaşar ve Yüce Rabb'imizin takdir ettiği ömrünü tamamlayarak bu dünyadan ayrılır.

Çocukluk çağları insan hayatının en saf, en temiz, kirlenmemiş hatıralarla dolu dönemidir. Ne kadar yaşlansak da kalbimizin en müstesna köşesinde onu hep yaşatırız.

Hayata bakış açımız hep sevgi dolu, hep umut doludur. Bazen yaralı bir kuşun, bazen karnı aç bir hayvanın çaresizliğini görünce gözlerimiz dolar.

Çocukken her şey rengârenktir, dünya da bunun başında gelir! Hayaller vardır asla sonu olmayan ve karanlıkları aydınlıklara çıkarabilen, tam bitti derken yeniden başlayan hayallerimiz...

Çocukken hep büyümek, büyüdükten sonra da hep çocuk olmak isteriz. Bu düzen değişmese bile masumiyetlerine inandığımız çocukların gözünden dünyaya bakmak her zaman daha farklı olur.

İnsan bazen yeryüzündeki kavga ve savaşları görünce "Keşke bu dünyayı çocuklar idare etse." diye düşünmeden edemiyor.

Biz çocukların büyüklerimizden öğreneceğimiz çok şey vardır. Ancak şu da bir gerçektir ki, büyüklerimizin de bizlerden öğrenecekleri şeyler vardır.

Mesela, gerçek olmak, sahte gülüşlerden, yapmacık tavırlardan uzak, olduğun gibi görünmek...

Mesela, keşfetmek... Allah'ın bizler için yarattığı güzelliklerin farkına varıp, şükret-

mek... Bir çiçeğin rengindeki, kokusundaki muhteşem sanatı görüp teşekkür etmek...

Mesela, hayal kurmak...

Hayatımızın bundan sonraki dönemleri için, insanlara ve hatta tüm canlılara faydalı olmak için, bir yetimin yüzünü güldürmek, bir yaşlının hatırını sormak, dünyayı daha güzel hale getirmek için hayal kurmak.

Çocukluk yılları insan hayatının bahar mevsimidir. Bahar mevsimi, umutları canlandırır, iç acıcı ve gönül ferahlatıcı duyguları ilham eder. Her bahar; yeni bir başlangıç, yeni bir umut, taze bir kandır. Güz mevsiminde yapraklarını döken ağaçlar baharda yeniden çiçek açar. Kış mevsiminde ölü gibi olan arazi canlanır, kuşların cıvıltısı, karların erimesi ile çaylardan coşku ile sular akar ve belli aralıklarla yağan yağmur sadece doğaya değil, beşerî hayata da canlılık katar.

Çocukların gözünden hayat; aslında her zaman daha temiz, daha masumdur. Büyüklerimize hayata bazen bizim gözümüzle bakmalarını tavsiye ediyoruz.

Bazen çocuk olmak gerek.

Dünyaya çocukların gözünden bakmak için çocukla çocuk olmak gerek bazen. İşten güçten biraz olsun uzaklaşıp, onlarla aynı yerden hayata bakabilmeli ve gerçekten biraz olsun çocuk olabilmeli insan.

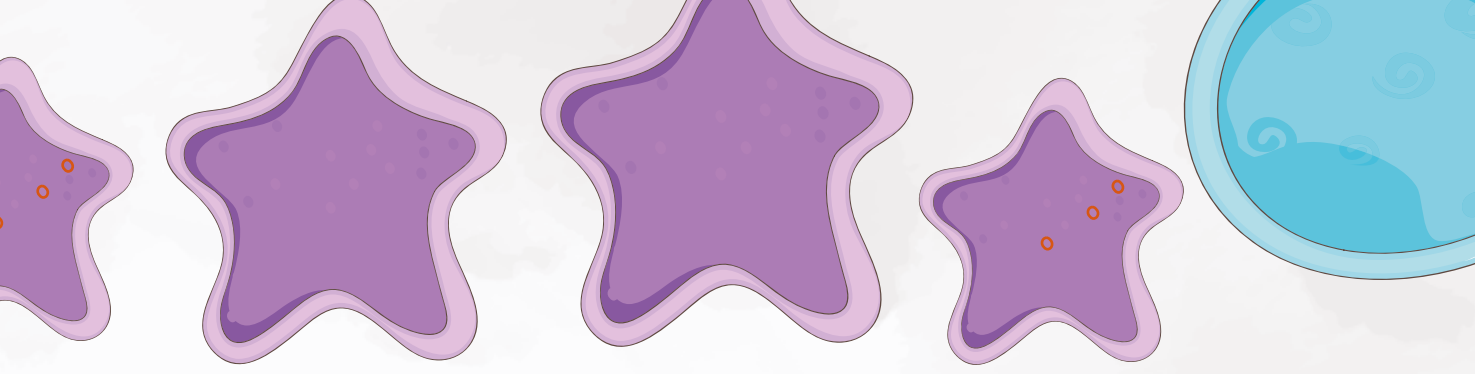
Büyüklerimizin hep kalplerinin en kuytu köşelerinde sakladığı ve hüznle dile getirdiği hayalleri budur: Ah bir çocuk olsaydım... Kalın sağlıcakla...



Seda
Bayrak
DURGUT

Bahar Çocuk





Çocuk başını yere indirdi. Bahar ayaklarının altındaydı. Eğildi, kokladı baharı. Öyle güzeldi ki...

Sonra gözlerini kapattı. Başını yukarıya kaldırdı. Açtı gözlerini. Bahar, gözlerinin uzandığı her yerdeydi. Kırlangıçlar uçuyordu aceleyle. El salladı çocuk. Bir leylek sürüsü uzaklardan katıldı onlara. Çocuk şapkasını çıkardı. Salladı leyleklere doğru. Hafif bir poyraz esti. Karahindiba tohumları karıştı gökyüzüne. Çocuk başını etrafındaki karahindibalara çevirdi. Eğilip aldı bir tane. Üfledi tohumlarını nefesi yettiğince.

"Heeeey, biraz dikkatli olur musun? Yolumu kaybedecektim senin yüzünden!" dedi küçücük bir arı çocuğa. Çocuk sesin nereden geldiğini anlayamadı. Şaşkınlıkta etrafında dönüp durdu önce.

"Aşağı bak aşağı. Ne komik çocuksun sen ya hu!" Çocuk, uçuşan karahindiba tohumlarının arasındaki minik arıyı fark etti güçlkle.

"Aaaa, ne sevimli bir arısın sen öyle. Ama... Arıların konuşabildiğini bilmiyordum ben, nasıl oldu bu iş söylesene?"

"Teşekkür ederim, sen de komik olduğun

kadar sevimlisin. Konuşuyorum elbette, duyabilene!"

"Çiçekler ne güzel değil mi arıcık? Kırmızı, sarı, mor, yeşil. Ben koşmayayım da kim koşsun bu güzellikler içinde, söylesene?"

"Haklısın, çiçekler olmasa ben de olmazdım belki. Ve yediğiniz o lezzetli ballar da elbette. Koş tabii koş, ama lütfen güzel çiçeklerimi ezme!"

"Her şey nasıl bu kadar güzel yaratılmış sevgili arıcık? Söylesene, nasıl bu kadar dengeli, bu kadar uyumlu ve bu kadar mükemmellikte her şey?"

"Yaratan güzel çünkü sevimli çocuk. O mükemmel, yarattıkları da öyle. O eşsiz, yarattıkları da öyle. O yüce Allah ki; her şeyi belirli bir düzene ve ahenge göre yarattı. İşte tüm bu gördüklerin O'nun eseri. Haydi, sessizce şu güzelliği izleyelim ve O'na teşekkür edelim, olur mu?"

"Olur tatlı arıcık."

Çimenlerin üzerine sere serpe uzandı sevimli çocuk. Minik arı da burnunun ucuna kondu. Arada bir esen poyrazla karahindiba tohumları gökyüzünde süzülüyordu...

Ayşe Gül
PINAR



Çağla



30

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | NİSAN 2026

Baharın müjdecisi, kıtırkıtır sesiyle meşhur o yeşil dostumuzu tanımaya ne dersin?

İşte karşında: Çağla!

1. Baharın İlk Misafiri: Kış bitip havalar ısınmaya başladığında, manav tezgâhlarına koşa koşa gelen ilk meyve çağladır. O gelince anlarız ki artık havalar güzelleşiyor, çiçekler açıyor!

2. Aslında Bir "Bebek" Meyve Biliyor musun: Çağla aslında tek başına bir meyve türü değildir. O, kayısı ve bademin henüz büyümemiş, tazecik ve yeşil halidir. Eğer dalında kalıp büyümeye devam etseydi, sertleşip bildiğimiz badem ya da yumuşacık bir kayısı olacaktı. Ama biz onu bu "bebek" haliyle yemeyi de çok seviyoruz!

3. Ekşi ve Kıtır: Çağlanın tadı biraz ekşidir ama ısırıldığında çıkardığı o

"küt" sesi onu yemeyi çok eğlenceli hale getirir. Çoğu çocuk (ve yetişkin!) çağlayı biraz tuz dökerek yemeye bayılır.

4. Tam Bir Sağlık Deposu: Küçük olduğuna bakma, içinde kocaman faydalar var. İçindeki vitaminler sayesinde seni mikrop-lara karşı korur. Oyun oynarken ihtiyacın olan enerjiyi sağlar. Karnının rahat çalışmasına yardımcı olur.

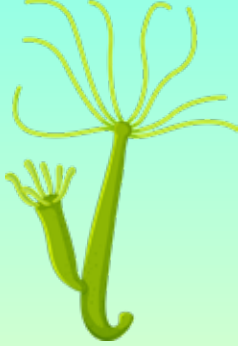
Üzerinde kadife gibi yumuşacık, incecik tüyleri olan çağlanın ömrü çok kısadır. Sadece birkaç hafta tezgâhlarda kalır, sonra hemen büyüyüp sertleşir.

Çağlayı yemeden önce o güzel yeşil rengini koruması ve temizlenmesi için bol suyla yıkamayı sakın unutma!





Postlarımızdan İlginç Bilgiler



HYDRA:

TATLI SULARDA YAŞAYAN BU MİNİK HAYVAN, DOKULARINI YENİLEYEBİLİYOR VE HİÇ YAŞLANMIYOR. BİLİM İNSANLARI, UYGUN ŞARTLAR ALTINDA BİR HYDRA'NIN 1.400 YIL YAŞAYABİLECEĞİNİ DÜŞÜNÜYOR. EŞEYSİZ ÜREMEDE KLONLAR ÜRETİRKEN, ZORLU ŞARTLARDA EŞEYLİ ÜREYEREK SERT KABUKLU YUMURTALAR BIRAKIYOR VE BU YUMURTALAR ÇEVRE KOŞULLARI DÜZELENE KADAR BEKLİYOR.



KAKAPO:

YENİ ZELANDA'DA BULUNAN KAKAPO, DÜNYANIN TEK UÇAMAYAN PAPAĞANIDIR. YERE YAKIN YAŞAYAN, BAYKUŞU ANDIRAN YÜZ DİSKİ NEDENİYLE "BAYKUŞ PAPAĞANI" LAKABINI ALAN BU İRİ, GECECİ KUŞ, KUR YAPMA MEVSİMİNDE SAATLERCE SİS DÜDÜĞÜNE BENZER GÜÇLÜ SESLER ÇIKARARAK DIŞİLERİ ÇEKMEYE ÇALIŞIR.



HİSPANİOLA SOLENOTONU:

ZEHİRLİ SİR BÜYÜK BİR SIÇAN VE FAREYİ ANDIRAN BU KÜÇÜK CANLI, HAİTİ VE DOMİNİK CUMHURİYETİ'NDE YAŞAR. SOLENOTONUN GERÇEKTEN ZEHİRLİ OLMASI ONU BENZERSİZ KILAR; BİR FAREYİ DAKİKALAR İÇİNDE ÖLDÜREBİLECEK GÜCE SAHİPTİR. ISIRIĞI BİR İNSAN İÇİN ÇOK ACI VERİCİDİR.



İSPERMEÇET BALINASI:

OKYANUSUN DEV DEHASI, DIŞLI ETOBURLARIN EN BÜYÜĞÜ, EN BÜYÜK BEYNE SAHİP VE YERYÜZÜNDEKİ EN YÜKSEK SESİ ÇIKARAN HAYVANDIR. VOKALLERİ ÖĞRENİLMİŞ OLUP, 2 KİLOMETREYE KADAR DALIŞ YAPABİLİR VE AVLANMAK İÇİN EKOLOKASYON KULLANIR. MİDE SULARININ SİNDİREMEDİĞİ KALAMAR GAGALARINI YUMUŞATMAK İÇİN ÜRETTİĞİ AMBERGRİS (HÂLÂ PARFÜM YAPIMINDA KULLANILIR) İLE DE ÜNLÜDÜR.



Bir Masal Anadolu

*Yıldızlarla dans eder,
Çiçekler ve ekinler.
Takla atar sevinçle
Bembeyaz güvercinler.*

*Kuş sesi, çocuk sesi,
Cıvı cıvı ovalar.
Gökte yaramaz rüzgâr,
Bulutları kovalar.*

*Oyun oynar denizin
Üzerinde kayıklar,
Dalgaların koynunda
Çocuklaşır balıklar.*

*Kafdağı'ndan hediye
Heybesi sevgi dolu,
İlkbaharda yaşayan
Bir masal Anadolu...*

Bestami YAZGAN



“Doğduğu günden itibaren çocuklarımızın sıhhatinden, gıdasından, yiyip içtikleri şeylerden mesulsünüz. Altı, yedi yaşlarından sonra bu mesuliyet daha çok artmaktadır. Çünkü çocuğun asıl geleceği bundan sonra hazırlanacaktır. Bu devirde çocuğun ahlâkî terbiyesi üzerinde ana ile babanın çok büyük rolü vardır. Şunu hatırdan çıkarmayınız ki, evlatlarınızın insanlığa hayırlı bir uzuv veyahut muzır bir mikrop olarak yetişmesinden, hem Allah yanında, hem insanlığın nazarında mesulsünüz. Tahsil ve terbiyesine dikkat ve ihtimam olunan bir evlat, hem ailesinin şerefini yükseltir, hem de ulusunun kuvvetini artırır. Terbiyesi noksan olan bir evlat, hem kendi nâmını kirletir, hem ailesinin yüzünü karartır, hem de insanlığının başına bir belâ kesilir.”

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s.)

